

ابر بهارون

این سرود بر اساس ترانه‌ای بجنوردی به مناسبت اعدام
شش رفیق گروه «نپاوند» در زندان قزل قلعه سروده شده

شو تا بشو گیر وای مو بر کوهسارون
می باره بارون وای مو، می باره بارون (۲)
ابر بهارون، بر کوه نیارون
بر مو بیارون وای مو، دل لاله زارون (۲)
شو تا بشو گیر وای مو بر کوهسارون
می باره بارون وای مو، می باره بارون (۲)
ابر بهارون، بر کوه نیارون
بر ما بیارون وای مو، دل لاله زارون (۲)
آتیش گرفتیم وای مو، آتیش گرفتیم
شیش تا جوونم وای مو شد تیربارون (۲)
ابر بهارون، بر کوه نیارون
بر ما بیارون وای مو، دل لاله زارون (۴)

هوشنگ

برای هوشنگ تره گل

بکوشن، بکوشن یه دیره شوه
دست درد نکى گر شیر بوه
تفننگ هیزدن شنگ قطار بو ن
هوشنگ چیه سه جنگ دردی ارگونم
دردت ارگونم تفنگ باراو دنگ
ای کریل خوه دلو نه و جنگ
هوشنگ موشی رفیق ریتم
اری زحمتکش و نوم قی کتم

دایه دایه

این ترانه به مناسبت تیرباران هوشنگ تره گل و سایر اعضای گروه «جاوید آرمان خلق» لرستان سروده شده

کور لر تا دم مرگ مٹ پلنگه
 همایون (۲) سی داله کش بیشتر عزیزه
 قطار کی بالای سرم پُرش فشنگه
 وا اوطی چی گوشت خُم گُردم پوختینه
 نگوتم کی وهم دیه سنگ و قطارم
 قطار کی بالای سرم پُرش دشنگه
 تش نکو تا خوم بهیم فرمون آتش
 عاشق او گوله و لیل تفنگم
 قطار کی بالای سرم پُرش دشنگه
 تُف به روی خوت و بووت او دویمونت
 تا قیامت بمونه او تینگ و نومت
 قطار کی بالای سرم پُرش دشنگه
 سی تقاص خین مه سرور میاران
 ری قلا بیرق سرخ میره وه بالا
 براریای همایون دارن می جنین

چشیامه واکنین آفتو قشنگه
 خینه مه چی خینه ناصر (۱) کی غلیظه
 دایه دایه وخته جنگه (۲)
 ناخونیامه کشی نه چشم سوختینه
 نگوتم دوسم کی یه نه دس برارم
 دایه دایه وخته جنگه (۲)
 سینه مه نشو بنر سرواز ارتش
 دلت سیم کوره نکه مه مرده جنگم
 دایه دایه وخته جنگه (۲)
 کور سول اسپه بکش خینم حرومت
 ای همه جوون کشتی تقاص به جوئت
 دایه دایه وخته جنگه (۲)
 براریام خیلین سیصد هزارن
 خین مه امره بریز خین ته فردا
 دایه دایه وخته جنیه (۲)

بخش سیزدهم؛
سرودهای گیلکی - مازندرانی

www.KetabFarsi.com

www.KetabFarsi.com

میرزا کوچک خان

چقدر جنگل خوشی ، ملت واسی ، خسته نوبستی
 تره گومای میرزا کوچک خانای
 می جان جانانای
 تره گومای سردار گیلانای
 خودا دنه ، از ترس دوشمن ، از ترس دوشمن ، نتانم خوفتن
 تره گومای میرزا کوچک خانای
 می دیل آویزانای
 تره گومای سردار گیلانای
 چره زودتر نایی ، تو تند ترا نایی ، تنها بنایی

ملت گیلانای

چقدر جنگل خوشی ، ملت واسی ، خسته نوبستی
 تره گومای میرزا کوچک خانای
 بیدادی ای روح و روان ، تی ریش قوربان ، به هم نوانان
 تی کاس چومانای

چقدر جنگل خوشی ، ملت واسی ، خسته نوبستی
 تره گومای میرزا کوچک خانای
 امارشت جغلان ، ایسیم تی فرمون ، بی شیم تی قوربان
 می جان جانانای

چقدر جنگل خوشی ، ملت واسی ، خسته نوبستی
 تره گومای میرزا کوچک خانای
 دیرا بو سته ، پاووشه دکون ، اسب زین بکون

جنگل میانای

چقدر جنگل خوشی ، ملت واسی ، خسته نوبستی
 تره گومای میرزا کوچک خانای

بیجه باد

بیجه باد شو ذره ، گرم باد آمده ره
اشتلو تیتنه بوده ، زمین سرخا بودره
ارغوان زنه ایشاره ، بینه سرخ ستاره
رو خونه آواز خونه، چون دریای مهمونه
بیجه بشیم فریاد بییم تا آزاد بییم تا آزاد بییم
بیجه بشیم فریاد بییم تا امو آزاد بییم
ممدلی کله ممدلی هنده تی بیرهن پاره
چقدر بیل بزنی گرو بینی چو پار
تو ستوفی، ستوفی تی سر کاخ اعیون
تو ندنی بخوری، اوشون سگ رون خونه
بیجه بشیم فریاد بییم تا آزاد بییم تا آزاد بییم
بیجه بشیم فریاد بییم تا امو آزاد بییم
ابر پشت هیچ کس نیسه ، بین تی دست پینه
آسمون جی جیر بیه ، کنیه دکن تی سینه
امی باغون بی گلن ، گل آزادی دنی
ارغوان هرچند سرخه ، اون جا گتیه منه
بیجه بشیم فریاد بییم تا آزاد بییم تا آزاد بییم
بیجه بشیم فریاد بییم تا امو آزاد بییم

سرود کارگری

چند من پرسم تلاونگ سرهی تلاونگ سر
 تا کی من شو درهی بورم کاره سرهی بورم کاره سر
 تا کی و نه دارم آقا بالا سرهی آقا بالا سر
 مه عمر جوونی سر بهیه سرهی سر بهیه سر
 سوته کارخنه جا من بومه پیشار هی من بومه پیشار
 چرخ سوار بومه شومه سر کار هی شومه سر کار
 صبونه خورمه من سر ماشین هی من ماشین
 چون که غدغن یا هم هنیشیم با هم هنیشیم
 نماشون سرا نم نم بارون هی نم نم بارون
 امان از دست محله اربابون محله اربابون
 محله اربابون ندارند ایمون هی ندارند ایمون
 دارند خورنه امه نن خون هی امه نن خون
 چهار بیداری کمیه شبگیر به شبگیر هی شبگیر به شبگیر
 دست یا سه بینه کمر زنجیر هی کمر زنجیر
 کهنه دشمن نه دل بهیره نیر هی بهیره تیر
 من مرد مزدیر بسزها کردی پیرهی پیرها کردی پیر
 راسه سر کوره کمبه دوبه دو هی کمبه دوبه دو
 خسته که بهیمه شومیه شینه سوهی شومیه سینه سو
 آفتاب مار بور دو آ روز بهیه شوهر روز بهیه شور
 ستاره شوی جا کوه ره شومه کوهی کوه ره شومیه لو
 ای رفقون مره کار بکنه کار هی کار بکنه کار
 کوره چی مه پیر کتل کش مه هی کتل کش مه مار
 برارون همه ره هدا می فرار هی هدا می فرار
 راهی ندارمی جز جنگ و پیکار هی جز جنگ و پیکار

زحمتکشون

ای کارگرون، ای زحمتکشون (۲)
 تا کی بمونیم زیر ستم سرمایه دارون
 آباد بیبیه تموم دنیا (۲)
 از دست اما، از کار اما، از رنج اما
 پس چه اماها سیر نخریم نون بمونیم وشنا
 خون اما راه ای کارگرون
 شیشه کند نه سرمایه دارون
 سال دوازده مه کار کمی اما
 از رنج اما، زند نه چیف، پولدار ادما زند نه چیف
 کارخنه دارا زند نه چیف، کارخنه دارا، کارخنه دارا
 ای کارگرون، جان رفقون
 چاره اما هسه اتحاد
 دشمن اما هسه کارفرما
 کارخنه دارا ائله اما بویم هم بیمون بویم همصدا
 چونکه وشنا دوندنه اما
 گر که بویم همه همصدا
 دیگه وشونا جا ندارنه میون اما
 متحد بوین کارگرون، متحد بوین زحمتکشون،
 متحد بوین ، متحد بوین
 ای کارگرون چاره اما

www.KetabFarsi.com

بخش چهاردهم:
کوه، بهار، طبیعت

آفتابکاران جنگل (*)

شعر: سید علی صالحی

سر اومد زمستون ، شکفته بهارون
 گل سرخ خورشید باز اومد و شب شد گریزون (۲)
 کوه‌ها لاله‌زارن ، لاله‌ها بیدارن
 تو کوه‌ها دارن گل گل آفتابومی کارن (۲)
 توی کوهستون ، دلش بیداره / تفنگ و گل و گندم داره میاره
 توی سینه‌اش جان جان جان (۲)
 یه جنگل ستاره داره ، جان جان، یه جنگل ستاره داره
 سر اومد زمستون ، شکفته بهارون / گل سرخ خورشید باز اومد و شب شد گریزون (۲)
 لبش خنده‌ی نور ، دلش شعله‌ی شور / صدایش چشمه و یادش آهوی جنگل دور (۲)
 توی کوهستون ، دلش بیداره / تفنگ و گل و گندم داره میاره
 توی سینه‌اش جان جان جان (۲)
 یه جنگل ستاره داره ، جان جان، یه جنگل ستاره داره (۲)

زمستون تموم شد ، بهار جاش نشون شد
 سیاهی تموم رفت و باز خورشید جاش دراومد (۲)
 بیابونا خیسین ، لاله‌ها بیدارن
 انگشت‌های او چون نرگس توی شالیزارن (۲)
 توی کوهستون ، دلش بیداره
 شماله در دستش ، چشاش پرآبه
 توی سینه‌اش ، جان جان جان (۲)
 گل سرخی خون فشونه جان جان ، گل سرخی خون فشونه (۲)
 زمستون تموم شد ، بهار جاش نشون شد
 سیاهی تموم رفت و باز خورشید جاش دراومد (۲)
 دلش شکوه داره ، توی شالیزاره
 توی صورتش خمی چون سوز شعله داره (۲)
 توی کوهستون ، دلش بیداره
 شماله در دستش ، چشاش پرآبه
 توی سینه‌اش ، جان جان جان (۲)
 گل سرخی خون فشونه جان جان ، گل سرخی خون فشونه (۴)

بهاران خجسته باد (*)

آهنگ: اسفندیار منفردزاده

هوا دل پذیر شد گل از خاک بردمید / پرستو به بازگشت بزد نغمه‌ی امید
 به جوش آمده است خون درون رگ گیاه / بهار خجسته فال، خرامان رسد ز راه
 به خویشان، به دوستان، به یاران آشنا
 به مردان تیز خشم که پیکار می‌کنند
 به آنان که با قلم، تمامی درد را، به چشم جهانیان، پدیدار می‌کنند
 بهاران خجسته باد، بهاران خجسته باد
 و این بند بندگی، و این بار فقر و جهل، به سرتاسر جهان، به هر صورتی که هست
 نگون و گسسته باد، نگون و گسسته باد
 به خویشان، به دوستان، به یاران آشنا
 به مردان تیز خشم که پیکار می‌کنند
 به آنان که با قلم، تمامی درد را، به چشم جهانیان، پدیدار می‌کنند
 بهاران خجسته باد، بهاران خجسته باد
 و این بند بندگی، و این بار فقر و جهل، به سرتاسر جهان، به هر صورتی که هست
 نگون و گسسته باد، نگون و گسسته باد

رود

مجموعه آفتاب‌کاران جنگل

می‌گذرد در شب آئینه‌ی رود / خفته هزاران گل در سینه‌ی رود
 گلبن لبخند فردایی موج / سرزده از اشک سیمینه‌ی رود
 فراز رود نغمه خوان / شکفته باغ کهکشان / می‌سوزد شب در این میان
 رود و سرودش، اوج و فرودش، می‌رود تا دریای نور
 باغ آئینه، دارد در سینه، می‌رود تا ژرفای دور
 موجی در موجی می‌بندد، بر افسون شب می‌خندد، با آبی‌ها می‌پیوندد
 فردا رودافشان ابریشم در دریا می‌خواهد
 خورشید از باغ خاور می‌روید، بر دریا می‌تابد
 موجی در موجی می‌بندد، بر افسون شب می‌خندد، با آبی‌ها می‌پیوندد
 فردا رود طغیان شور افکن در دریا می‌خواهد
 خورشید از شرق سوزان می‌روید بر دریا می‌تابد
 موجی در موجی می‌بندد، بر افسون شب می‌خندد، با آبی‌ها می‌پیوندد (۲)

هماره یار

بر وزن ترانه «مرداب انزلی»

ز خون جلوه کن ای هماره یار (۲)
 صبح خونین بهمن به چشمان تو آرمیده (۲)
 سر زد به مرداب تیره گون، خروش خون (۲)
 ز قلب سیاهی کشیده پر ز جوش خون (۲)
 هزاران پرستوی خون چکان به خون خانه
 دلش خون و چشمش به آبی بیکرانه (۲)
 مگر بشکفد باغ نیلوفران بی قراران آن پهنه‌ی آبی
 مگر بشکفد از خون در شب خستگان آفتابی
 ز خون جلوه کن ای هماره یار

خون ارغوان‌ها

از مجموعه آفتاب‌کاران جنگل

زده شعله در چمن ، در شب وطن ، خون ارغوان‌ها
 تو ای بانگ شور افکن ، تا سحر بزن ، شعله تا کران‌ها
 که در خون خستگان ، دل شکستگان ، آرمیده توفان
 به آیندگان نگر ، در زمان نگر ، بردمیده توفان
 قفس را بسوزان ، رها کن پرندگان را ، بشارت دهندگان را
 که لبخند آزادی ، خوشه‌ی شادی ، با سحر بروید
 سرود ستاره را موج چشمه با آهوان بگوید
 ستاره ستیزد و شب گریزد و صبح روشن آید
 زند بال و پر ز نو ، آن کبوتر و سوی میهن آید
 گرفته تمام شب ، شاخه‌ای به لب ، سرخ و گرده افشان
 پَرده گرده گسترد ، دانه پرورد ، سرزند بهاران
 قفس را بسوزان ، رها کن پرندگان را ، بشارت دهندگان را
 که لبخند آزادی ، خوشه‌ی شادی ، با سحر بروید
 سرود ستاره را موج چشمه با آهوان بگوید

لبای خوب مردم

سرخى برگ شقایق‌ها
جوشش خون تورگامه
خلوت دیرینه‌ی صبح‌ها
اول خنده‌هامه
هوای ابری دل‌ها
قصه‌ی تنهایی دل
صدای گریه چوبون
رنگ سرخ گریه‌هامه
ای

دل من که بی‌قراره (۲)
بی‌قراره گل‌گندم (۲)
واسه‌ی دیدن خنده (۲)
رو لبای خوب مردم (۴)

کوهساران

آهنگ: آلبانیایی

برستخ کوهساران / در دل باد و توفان
رهروان راه آینده‌ایم / سوی خورشید تابان (۲)
جان خود نهاده بر کف / دل پراز کین دشمن
در نبرد خونین چیره می‌شویم / بر سپاه اهریمن (۲)
هم پیمان با خلق ایران / عزم پیروزی داریم
ما به مشی توده‌ای مسلح‌ایم / رهسپار بیکاریم (۲)
لا لا لا / لا لا لا

گریز تاریکی

گریز تاریکی از روشنایی / سیر سپیدی از سیاهی
 نور سرخ آفتاب بر فرق قله / گشته گلگون از خون ستاره
 این همه زیبایی، این همه شکوه / ببند آن کس که آید بر دامن کوه
 بیا تا ما امشب کمتر بخوابیم / رویم سوی قله سرود بخوانیم
 ببینیم که شب داره کم کم میمیره / سیاهی و ظلمت دنبالش میره (۲)
 پُر گردانیم دل را از عشق و امید / هرگز نگردیم ما از کوشش نومید
 دیگر نترسیم ما از باد و بوران / فایق آنیم ما اکنون بریاد و توفان
 فردا بی آید بهار با شور و غوغا / می آید با سوز و سرما
 وانگه ببینیم زمستان بسر رسیده / بر سینه‌ی کوهستان لاله دمیده (۲)

باد و توفان

از مجموعه آفتاب‌کاران جنگل

باد و توفان گر کند غوغا بریا / برف و بوران گر بتوفد در شب‌ها
 بانگ تندر گر خروشد در دریا / شب زند گر خیمه‌ها بر جنگل‌ها
 کوه سرکش سر بساید آسمان را همه جا
 (سرافرازد پا برجا، بنگرد بر دریاها) (۲)
 می خروشد ز دل ابر سیاه / می شکوفد گل خون همه جا
 سوز پنهان عاشقان دلیر / (سر کشد از دل تیر، دل تیر، دل تیر) (۲)
 زندگی می شکوفد پر غوغا / در دل سبز همه جنگل‌ها
 می دود با گل خون در دل شب / (می درخشد از افق‌های خاور) (۲)
 توفان خون ما در هر جام لاله‌ی سرخ
 (بر فرورد آتش‌ها سرکشاند از سنگرها) (۲)
 باد و توفان گر کند غوغا بریا / برف و بوران گر بتوفد در شب‌ها
 بانگ تندر گر خروشد در دریا / شب زند گر خیمه‌ها بر جنگل‌ها
 کوه سرکش گر بساید آسمان را همه جا
 (سرافرازد پا برجا، بنگرد بر دریاها) (۲)

نور خورشید

نور خورشید بر فراز قله می تابد
 زیباتر از پیش تا روشن سازد
 کوه و رود و دشت و صحرا (زندگی انسان) (۳)
 ما می رویم سوی کوه و رود و دشت و صحرا ، آنکه که برسیم
 تا بی پایان - تا بی پایان - تا بی پایان (۲)
 فرازی قله ها از استواریشان
 زیبایی رودها از جریان و عمق
 پاکی دشت از فراخی
 بستر بودن رود در دامان کوه در دامان کوه
 ما می رویم تا شویم استوار همچو کوه و فراخ همچو دشت و
 جاری همچو رود و جاری همچو رود و جاری همچو رود
 در زمستان برف و سرما باران و توفان
 روی قله ها می تازد بر ما
 در بهاران می پذیرد لاله روی کوه ها آفتاب تابان ، تا گلگون گردد
 انسان هشیار باید بتواند ببیند در دل توفان
 آفتاب تابان - آفتاب تابان - آفتاب تابان

مهر جاویدان

تا مهر جاویدان به روی قله ها سر زد
 نوری قوی تر زد
 دستی بده ، پایی بنه ، کز بطن تاریکی
 روزی دگر سر زد
 بار دیگر کار دیگر قله ی آمل دیگر در نظر آور
 عشق ما امید ما و همت ما ، همچو ما از
 روی پل بگذشت
 گامی بر نه بر ستبر کوه
 با ما از غم های خود بر گو
 (از اول تکرار می شود)

کوهنورد

ای کوهنورد ، ای کوهنورد
 کوه سربلند و مغرور است / کوه با نشاط و پر زور است
 کوه جایگاه شیران است / کوه تکیه‌گاه مردان است
 ای کوهنورد ، ای کوهنورد
 تو سربلند و مغروری / ای کوهنورد ، ای کوهنورد
 تو با نشاط و پرشوری / تو پرتوان و پر زوری
 ای کوهنورد ، ای کوهنورد
 هان ، همچو مردان / همچو شیران
 پرتوان و پر نشاط و پر زور باش (۲)

کوه و دشت

ما می‌رویم کوه و دشت ، بر روی قله‌ها ، می‌خوانیم شعر راه ، راه پیوستگی
 باز آسمان بلند، دشت پر شقایق، قله‌ی سرفراز، در پیش روی ماست
 ای کوه خشک و خاکی ، در بطنت چو داری، این همه زیبایی ، تدریجاً می‌گویی
 باز پیمودن عشقی دارد، در دشت و صحرا، برفراز و نشیب ، با پیوستگی (۲)
 هر بهار بدمد روی در جنگل‌ها تا شکوفان گردد این زمین
 لحظه‌ای می‌آرامیم بر روی سبزه‌ها، می‌بینیم رقص گل‌ها، نجوای لاله‌ها (۲)
 در زمستان و یائیز سوز و سرما می‌تازد، توفان می‌غرد
 لیکن ما راه خود را قاطع‌تر از پیش، با هم می‌پیمائیم (۲)
 بین ای انسان هوشیار زمستان یا بهار توفان را یا نسیم، تبدیل آنها را (۲)
 یا در زمستان سرد پر نشاط تا فردایی زیباتر رشد جوانه را رشد جوانه‌ها

ای کوهنورد

کوهنورد محکم باش / پیروز و پاینده باش
 چون قله‌ها سرسخت ، و محکم در حوادث باش
 رو در کوه و صحرا ، جسم و جان بیارا ، بین آبشار زیبا را
 در کوهساران شو چون شاهین رزم آرا
 تا بنگری ابر و مه و توفان بیاران را
 رو در کوه و صحرا ، جسم و جان بیارا ، بین آبشار زیبا را
 شب در بر آتش ، رقصان تا سحرگاهان
 بیدار کن افسانه‌ی عهد نیاکان را
 رو در کوه و صحرا ، جسم و جان بیارا ، بین آبشار زیبا را
 کوه و صحراها را با رنج و زحمت طی کن
 تا بنگری گوشه‌ای از رنج چوپان را
 رو در کوه و صحرا ، جسم و جان بیارا ، بین آبشار زیبا را

شعر هستی

شعر هستی بر زبانم جاری ، پر توانم آری / می‌روم در کوه و دشت و صحرا
 ره پیمای قله‌ها هستم من در کنار یاران / راه خود در توفان می‌نوردم
 در کوهستان ، یا کویر تشنه ، یا که در جنگل‌ها / رهنوردی شاد و پرامیدم
 دارم امید که دهد ، سختی کوهستان بر روان و جانم
 یاکی این کوه و دشت و صحرا
 باشد روزی که رسد ، شعر هستی بر لب ، جان نهاده بر کف
 راه انسان‌ها را در نوردم
 شعر هستی بودن و کوشیدن ، رفتن و پیوستن از کژری بگسستن
 جان فدا کردن در راه خلق است
 مردی تنها همره طوفان‌ها ، او به‌سوی قله می‌خرامد
 در پشت او کوله‌باری لاله ، لاله‌های رنگین
 لاله‌های سرخی می‌درخشد / سحرگاهان لاله‌ها می‌روید
 دشمن خلق ما از نوای لاله می‌هراسد

چو برخیزد آتش

چو برخیزد آتش ز پشت قله سحرگه
 به دیدار یاران در دل کوهساران
 به سختی سنگ و خروشنده چون خون توده
 گشاییم ره از سوز و سرما به سوی بهاران
 کنم سینه را پر ز خشم و پر ز نفرت از خصم
 برافروزم از لاله‌ها مشعلی نور باران
 روان می‌شوم تا فرو افکنم تیرگی را
 بگیرم نشان از رد کاروان سواران رفیق از سواران
 بیا هم‌ره من بیقشان تو بدر رهایی
 که از خون رزمندگان رسته صد لاله‌زاران

گل بیار گل افشان کن

تا نفس ... در جنگل و کوهستان آوازه دادم
 عاشقان زمان دل تنگند ازین دوران
 یا هم می‌خوانند یک‌سان در گوش هر کوهستان
 کوهستان ، کوهستان (۲)
 رسیده روز عزم مردان در تو پنهان تو پنهان
 از کوه و از جنگل نرمان نرمان می‌آئیم
 از دل و از جان می‌خوانیم آواز رزم پیلان
 گل بیار گل افشان کن (۲)
 باد تو صحرا می‌وزه دریا نا آرام و خجول
 گل سرش تو زمین تو دره گرگ در کمینه
 فدای ناله‌ی تفنگت فدای مشت و فشنگت
 ای مرد جوان ، ای شیرزبان گل بیار گل افشان کن (۲)
 هر قدمت خون خلقه هر قسمت شهید جنگه
 راه ما راه بیداری راه جنگ تفنگه بیا
 گل بیار گل افشان کن (۲) بیا روز روز نبرده (۲)

سرود بهار

شعر : سعید یوسف

آهنگ : محلی ارمنی

مرغک بخوان ، می رسد بهار
دیگر گردد این روزگار
دیری نباید در این دیار
ظلم تازی، جور تار
بشکن قفس، مرغ اسیر
خاک میهن زیر پر بگیر
بر کوه و دشت ، جنگل، کویر
نغمه‌ی آزادی ز سر بگیر

هان، تا کی از جاله سوی چاه
دیگر بس این شام سیاه
عقریت دین، ازدهای شاه
بنیاد این هر دو تباه

بشکن قفس، مرغ اسیر
خاک میهن زیر پر بگیر
بر کوه و دشت ، جنگل، کویر
نغمه‌ی آزادی ز سر بگیر

ای طشت خون ، از افق بر آی
ای زنگ خون ، نغمه سرای
یاران به پیش ، هموطن به پای
برکن کاخ دیوان ز جای

بشکن قفس، مرغ اسیر
خاک میهن زیر پر بگیر
بر کوه و دشت ، جنگل، کویر
نغمه‌ی آزادی ز سر بگیر

آب را گل نکنید

شعر از : سهراب سپهری

آب را گل نکنید / شاید این آب روان
 می‌رود پای سپیداری / تا فرو شوید اندوه دلی (۲)
 دست درویشی شاید / نان خشکیده فرو برده در آب
 مردم بالاده / چه صفایی دارند (۲)
 چشمه‌هاشان جوشان / باغ‌هاشان شیرافشان باد
 من ندیدم دهشان / بی گمان در ده بالادست
 چینه‌ها کوتاه است / مردمش می‌دانند
 که شقایق چه گلی است ، چه گلی است
 بی گمان آنجا آبی است، آبی است
 مردمان سر رود آب را می‌فهمند
 گل نکردندش، گل نکردندش
 ما نیز آب را گل نکنیم، آب را گل نکنیم ، گل نکنیم

چه کسی پشت درخت آمد ؟
 هیج، هیج ، می‌چرد گاوی در گرت
 ظهر تابستان است، سایه‌ها می‌دانند / که چه تابستانی است ...
 سایه‌هایی بی‌لک / گوشه‌ای روشن و پاک
 کودکان احساس / جای بازی اینجاست
 زندگی آینه‌ایست / مهربانی هست ، سیب هست ، ایمان هست
 آری، تا شقایق هست ، زندگی باید کرد
 تا شقایق هست زندگی باید کرد
 زندگی خالی نیست ، مهربانی هست، مهربانی هست
 سیب هست ، ایمان هست
 آری ، آری ، تا شقایق هست ، زندگی باید کرد
 دورها آوایی است / که مرا می‌خواند (۲)
 تا شقایق هست (۲) / زندگی باید کرد (۲)
 دورها آوایی است / که مرا می‌خواند

درخت یادگار

شعر و آهنگ از: س. ش. در زندان اوین سال ۵۵

می‌چینم من ، یک خوشه‌ی ستاره
 کشیده تا فلک ، یا سرو با شاخ نقره
 می‌زارم توی گلدون ، توی گلدون ،
 بیاد تو ، بیاد تو ، بیاد تو ،
 بیبینه هر که چشم دل نداره ،
 درخت یادگار تو ،
 چگونه بار و بر داده ،
 به هر شاخه‌ش ، نه یک گل ،
 به هر شاخه‌ش نه یک خوشه
 همیشه آخر ، به خورشید .
 صد و ... هزار و صد ستاره

گل صحرا

« گیاهانی که در گلخانه می‌رویند نیروی حیاتی فراوانی ندارند » مانوئله‌دون

شعر از: ر. هم‌بند (سعید سلطانیپور)

گل صحرا نسیم صبحگاهان را به جان پیوسته بوئیده
 گل صحرا شراب روشن خورشید را جانانه نوشیده
 گل صحرائی ما با بادهای دشت و هامون آشنا هستند
 و با آواز می‌خوانند : « گل صحرا ، سرش بالا
 گل صحرا ، دلش دریا ، گل صحرا ، چه پا برجا »
 گل صحرا گل گل‌خانه‌های گل‌فروشان نیست
 گل صحرا به عمق خاک صحرا ریشه افشانده
 گل صحرا فراوان بار ، بعد از یورش باران
 سرود پایداری ، نغمه‌های زندگی خوانده
 گل صحرا شراب زندگی را از درون بارش باران
 خروش باد ، خاک تیره‌ی صحرا
 و جام روشن خورشید نوشیده

کوه‌های کرمان

شعر از: رسول زندی

در سستیغ کوه جوپار در بادهای سرد پلوار
 در بلندی‌های هزار در برف‌های لاله‌زار
 بر لب این پیام دارم بر تو من سلام دارم (۲)
 در بلند کوه خفتان از دلفارده، بحر آسمان
 از خبیر تا قفس مژده دارد نفس
 بر لب این پیام دارم بر تو من سلام دارم (۲)
 ای ی کوهپار ایرانی ، هموطن ، هموطن
 به گام‌هایت سوگند ، به صخره‌های سخت کوهستان
 به آزادگی‌ها قسم ، که ایران جاودان است ، که ایران پایدار است
 چون به لب پیام دارم ، بر تو من سلام دارم (۲)
 بر فراز باغ بالا پشت گلچین - یال هنرا
 از نشانه ، سنگ صیاد در نسیم کوه دهران
 بر لب این پیام دارم بر تو من سلام دارم (۲)
 از درون غار طورنگ کوه راور، رنگ و وارنگ
 از تنوره در دل یشم تا بلندی‌های سرمش
 بر لب این پیام دارم بر تو من سلام دارم (۲)

البرز

شعر از: رسول زندی

البرز بلندای شمال ایران کعبه‌ی کوهپاران تویی تو
 هنوز از فراز قلعه‌هایت می‌آید، طنین صدای گام آرش
 هنوز از ورای دره‌هایت می‌رسد، نعره‌ی کاوه و فریدون
 البرز ... اوج افتخار ایرانی ، تو نشانی از ایمانی
 (نام تو سمبل وطن شده اشک تو غرش خزر شده) (۲)
 البرز ، جاودانه مانی در هر زمان (۲)

کوه جویبار

شعر از: رسول زندی

کوهستان ما، کوهستان ما، کوه جویبار ما
 رمز هر کلام ما شور هر پیام ما، پاسخ سلام ما، پاسخ سلام ما
 کوهستان ما، کوهستان ما
 آن غرور تو بر فلک رسید، قله‌های تو می‌دهد امید
 این نام تو بر زبان ما، لحظه‌های تو لحظه‌های ما
 آوای باد بر لبان ما، در هر سرود هم‌نوای ما
 کوهستان ما، کوهستان ما، کوه جویبار ما
 رمز هر کلام ما شور هر پیام ما، پاسخ سلام ما، پاسخ سلام ما
 کوهستان ما، کوهستان ما
 نغمه‌ی بلبلان در سحر گهت، می‌دهد نشاط بر در گهت (۲)
 چشمه‌های تو چشمه‌های ما، اشک‌های تو باده‌های ما
 آن ستیغ تو گام‌های ما، در شب سیه شد پناه ما
 کوهستان ما، کوهستان ما، کوه جویبار ما
 رمز هر کلام ما شور هر پیام ما، پاسخ سلام ما، پاسخ سلام ما
 کوهستان ما، کوهستان ما
 این عشق تو بر دل زمان
 آشنای تو آشنای جان
 سینه‌ی تو است مهد افتخار
 آرمان ماست در این پیام
 کوهستان ما، کوهستان ما، کوه جویبار ما
 رمز هر کلام ما شور هر پیام ما، پاسخ سلام ما، پاسخ سلام ما
 کوهستان ما، کوهستان ما

بهار نو

یاران ز ره آمد بهار نو می جوشد از نو چشمه سار نو
 دل می کند یاد دیار نو یاد دیاری روشن از انوار آزادی
 در سایه‌ی آسایش و عمران و آبادی
 از ره رسیده باد فرودین می خواند از نو نغمه‌ی شیرین
 باز آن غرور و رادی دیرین سرزد ز چهر پر فروغ خلق ایرانی
 پایان گرفته دوره‌ی بی‌داد و ویرانی
 توده ز جا برخیز، با ارتجاع بستیز کاخ ریا و رنگ ظلمش را به خاک آریم
 رویش نهال محکم آزادگی کاریم (۲)
 یاران به پا خیزیم، با هم در آمیزیم سامان دهیم این جنبش خلق توانگر را
 در خانه‌ی ایران نو نوروز دیگر را (۲)
 هر سرخی لاله خون شهیدان را هر ریزش زاله اشک یتیمان را
 هر صبح بهار آزادی ایران را یاد آرد و خون در رگ ایران بجوش آرد
 صد موج نفرت قلب دریا در خروش آرد
 ای کارگر، دهقان و دانشجو دیگر ز خاموشی بگردان رو
 بنگر که تا خورشید روشن کو کف در کف یاران دیگر نه قدم بردار
 بر قلب پر از کین خصم توده پا بگذار
 توده ز جا برخیز، با ارتجاع بستیز کاخ ریا و رنگ ظلمش را به خاک آریم
 رویش نهال محکم آزادگی کاریم (۲)
 یاران به پا خیزیم، با هم در آمیزیم سامان دهیم این جنبش خلق توانگر را
 در خانه‌ی ایران نو نوروز دیگر را (۲)
 شام اسارت‌ها سحرگه شد بر جور دشمن توده آگه شد
 هنگام يك توفان ناگه شد
 همه پا بپا، همه کف به کف، که زمان توفان است روز نجات و رستگي خلق ایران است
 این دیو بی‌وجدان و خون‌آشام تا کی ز خون توده شیرین کام
 تا کی از او مستی، ز ما ابرام؟
 مزدوری مطرود اربابان خود تا چند آتش به قلب پر فروغ خلق بینا چند
 توده ز جا برخیز، با ارتجاع بستیز کاخ ریا و رنگ ظلمش را به خاک آریم
 رویش نهال محکم آزادگی کاریم (۲)
 یاران به پا خیزیم، با هم در آمیزیم سامان دهیم این جنبش خلق توانگر را
 در خانه‌ی ایران نو نوروز دیگر را (۲)

www.KetabFarsi.com

بخش پانزدهم؛

ترانه‌ها

چرخ رفتار

(از خون جوانان وطن)

شعر و آهنگ: عارف قزوینی

خواننده: قمرالملوک وزیری، الهیه، ...

هنگام می و فصل گل گشت و جانم گشت و خدا گشت و چمن شد

دربار بهاری تهی از زاغ و جانم زاغ و خدا زاغ و زغن شد

از ابر کرم خطه‌ی ری رشک ختن شد

دل تنگ و چو من مرغ قفس بهر وطن شد

چه کج رفتاری ای چرخ / چه بد کرداری ای چرخ / سر کین داری ای چرخ

نه دین داری نه آئین داری ای چرخ / خواری ای چرخ

از خون جوانان وطن لاله، جانم لاله خدا لاله دمیده

از ماتم سرو قدشان سرو و خدا سرو و جانم سرو و خمیده

در سایه‌ی گل بلبل از این غصه خزیده

گل نیز چو من در غمشان جامه دریده

چه کج رفتاری ای چرخ / چه بد کرداری ای چرخ / سر کین داری ای چرخ

نه دین داری نه آئین داری ای چرخ / خواری ای چرخ

خوابند و کیلان و خرابند وزیران / بردند به سرقت همه سیم و زر ایران

ما را نگذارند به یک خانه‌ی ویران / یارب بستان داد فقیران ز امیران

چه کج رفتاری ای چرخ / چه بد کرداری ای چرخ / سر کین داری ای چرخ

نه دین داری نه آئین داری ای چرخ / خواری ای چرخ

از اشک همه روی زمین زیر و زیر کن / مشتی گرت از خاک وطن هست بسر کن

غیرت کن و اندیشه‌ی ایام بدتر کن / اندر جلو سینه‌ی عدو سینه سپر کن

چه کج رفتاری ای چرخ / چه بد کرداری ای چرخ / سر کین داری ای چرخ

نه دین داری نه آئین داری ای چرخ / خواری ای چرخ

اندیشه هر آن کس کند از مرگ نه مرد است

جان بازی عشاق نه چون بازی نرد است

مردی اگر ت هست کنون وقت نبرد است

(۳) { چه کج رفتاری ای چرخ / چه بد کرداری ای چرخ / سر کین داری ای چرخ
نه دین داری نه آئین داری ای چرخ / خواری ای چرخ

سرود شب

امشب بدل خون جگر دارم / غوغای جانسوزی دگر دارم
 غوغای عشقی تازه تر دارم / بگذر زمن ای دلبر زیبا ز من بگذر
 دارم هوای عشق جانسوزی ازین برتر
 ره می سپارم سوی او ، دارم هوای روی او ، جان می دهم در کوی او
 (از مرگ و از دشمن - باکی ندارم من) (۲)
 هر لاله‌ای در دامن صحرا / دارد به دل خون شهیدان را
 از جای خیزای خلق رزم آرا / (زنجیر خود را پاره کن بشکن قفس‌ها را) (۲)
 از بیخ و بن برگن تو بنیاد ستم‌ها را
 هر گوشه‌ای باشد عیان / فریاد رزمی جاودان / تا بازوی رزمندگان
 (مشعل بر افروزد - بنیاد غم سوزد) (۲)

لیلا

غمگین است قلب ما / در برف ناگهان
 وقتی لیلا گرسنه است / وقتی لیلا برهنه است
 دل یخ می‌بندد / می‌تاید مهربان / خورشید آسمان
 وقتی می‌آیی با نان / بال‌های گل افشان / لیلا می‌خندد
 دستی از ما نمان / از رنج مردمان / می‌دزدد کار ارزان
 تا بر لب‌ها رسد جان / برخیزد توفان / وقتی با چکمه‌ها / بر حلق توده‌ها
 ارتش پا می‌گذارد / لیلا در کوچه دارد / سنگر می‌بندد
 می‌شورد زندگی / بر نظم بردگی
 وقتی در قلب لیلا / آتش‌ها گشته بریا / در این زمستان
 تابیده از قیام / نوری از این پیام
 در چشمان سیاهش / در تاریکی راهش / چون ماه تابان
 در شهر کینه‌ها / گل داده سینه‌ها
 گل مشیت لیلا پیداست / لیلا دلش با دریاست
 دریای انسان

مرداب انزلی

این سرود بر اساس قطعه‌ای سمفونیک از آهنگسازان شوروی در زندان اوین برای نوروز ۵۱ توسط رفقا: بی - ش، م - ر، ر - ش، و - د - هم‌بند (سعید سلطانپور) ساخته شد

بیا جلوه کن ای هماره یاد (۲)

تاب صد موج خسته در آغوش تو آرمیده (۲)

به هر گوشه‌ی این کیود خواب، خروش باد

ز هر نغمه‌ی شاد مرغکان، سرود جان

به هر بودنی یا نبودنی، دهد مدام

پیام و سلامی بر آن آبی بی‌کرانه

تو گو بشکفد باغ نیلوفران

بی‌قراران آن پهن آبی

تو گو بروزد بر جان باد نوباوهی نوبهاری

تو گو بشکفد در سپیده‌دمان

آفتاب دل انگیز جاوید

تو گو قصه‌ی هر موج، رفتن و ماندنی زین میانه

(تکرار از اول)

بهار دلنشین

خواننده بنان

(الف)

تابهار دلنشین آمده سوی چمن

ای بهار آرزو بر سرم سایه فکن

چون نسیم نوبهار بر آشیانم کن گذر

تا که گلباران شود کلبه‌ی ویران من

تا بهار زندگی آمد بیا آرام جان

چون نسیم از سوی گل آمد بیا دامن‌کشان

چون سپندم بر سر آتش نشان بنشین دمی

چون سرشک اندر کنار بنشین نشان سوز نهم

(تکرار الف)

باز آ ببین در حیرتم، بشکن سکوت خلوتم

چون لاله‌ی تنها ببین، بر چهره داغ حسرتم

ای روی تو آئینه‌ام، عشقت غم دیرینه‌ام

باز آ جو گل در این بهار، سر را ینه بر سینه‌ام

(تکرار الف)

پائیز

آهنگ : محلی ارمنی
خواننده : ویگن

پائیز آمد لابلای درختان لانه کرده کیوتر
از تراوش بازان می‌گریزد
خورشید از غم با تمام غرورش پشت ابر سیاهی
عاشقانه به گریه می‌نشیند
من با قلبی به سپیدی روز می‌روم به گلستان همچو عطر اقاقی
لابلای درختان می‌نشینم
شاید روزی به ندای بهار روی دامن صحرا لاله روید
دامن کشان ساقی می‌خواران مست و کیسوافشان
از کنار یاران می‌گریزد
در جام من از شرنگ دوری وز غم مهجوری
چون شرابی جوشان می‌بریزد
(دارم قلبی لرزان به رهش روز و شب بشمارم تا بیاید) (۲)
آزرده دل از جفای یاری بی‌وفا دلداری / ماه افسون کاری شب نخفتم
با یادش دامن از کف دادم شد جهان از یادم / راز عشقش در دلها نهفتم
(دارم چشمی گریان به رهش روز و شب بشمارم تا بیاید) (۲)

خران شوم شب

تا خزان شوم شب سر داده آوای حزین / ای بهار روشنی در راه او شو در کمین
چون نسیم عشق ما توفان بیا بنما دگر / تا که در هم ریزد و شخمی دگر گردد زمین
ای جنبش آزادگی بر کن اساس بردگی / ای رهروان زندگی، همبستگی، همبستگی
خیز و بیا ای هموطن، از بن بکن رنج و محن / تا کی به خواری داده تن،
همچون خسان اندر دمن این جامه‌ی پوسیده را خنجر بزن صد پاره کن /
این خیمه‌ها را برکن و آهنگ دیگر پاره کن / هنگام آن دیگر شده تا جشن خون برپا
کنیم باشد که آخر جاودان نوروز خود برپا کنیم
تا خزان شوم شب سر داده آوای حزین / ای بهار روشنی در راه او شو در کمین
چون نسیم عشق ما توفان بیا بنما دگر / تا که در هم ریزد و شخمی دگر گردد زمین

شدخزان

خواننده: بدیع زاده

شد خزان گلشن آشنایی
 باز هم آتش به جان زد جدایی
 عمر من ای گل طی شد بهر تو
 وژ تو ندیدم جز بد عهدی و بی وفایی
 با تو وفا کردم تا به تنم جان بود
 عشق و وفاداری با تو چه دارد سود
 آفت خرمن مهر و وفایی / نو گل گلشن جور و جفایی
 از دل سنگت آه ... / دلم از غم خونین است
 روش بختم این است / کز جام غم مستم ... تا هستم ... لا لا لا
 تو و مست از می به چمن
 چون گل خندان از مستی برگریه می
 با دگران در گلشن نوشی می
 من ز فراغت ناله کنم تا کی لا لا لا ...
 تو و چون نی ناله کشیدنها / من و چون گل جامه دریدنها
 زرقیبان خواری دیدنها / دلم از غم خون کردی
 چه بگویم چون کردی / دردم افزون کردی
 برو ای از مهر و وفا عاری / برو ای عاری ز وفاداری
 بشکستی چون زلفت عهد مرا
 در رخ و درد از عمرم که در وفایت طی شد
 ستم به یاران تا چند جفا به عاشق تا کی
 نمی کنی ای گل یکدم یادم / که همچو اشک از چشمت افتادم
 تا ... کی ... بی ... تو بود / از ... غم ... خون ... دل من ... آه از دل تو
 گرچه ز محنت خوادم کردی / با غم و حسرت یارم کردی
 مهر تو دارم باز
 بکن ای گل با من هر چه توانی باز، هر چه توانی ناز
 کز عشقت می سوزم باز لا لا ...

غوغای ستارگان

خواننده: پروین

امشب در سر شوری دارم / امشب در دل نوری دارم
 باز امشب در اوج آسمانم / رازی باشد با ستارگانم
 امشب یکسر شوق و شورم / از این عالم گویی دورم
 از شادی پرگیرم که رسم به فلک / سرود هستی خوانم در بر حور و ملک
 در آسمان‌ها غوغا فکنم / سیو بریزم ساغر شکنم (۲)
 (تکرار ب)
 با ماه و پروین سخنی گویم / وز روی مه خود اثری جویم
 جان یابم زین شب‌ها (۲) / ماه و زهره را به طرب آرم
 وز خود بی‌خبرم ز شعف دارم / نغمه‌ای بر لب‌ها (۲)
 (تکرار الف)

دل‌های صحرا

بر وزن آهنگ سیمین‌بری، مه‌بیکری، آری

امشب بدل خون جگر دارم / سودای عشقی تازه‌تر دارم
 سودای دنیایی دگر دارم / بگذر ز من ای دلبر زیبا دگر بگذر
 دارم هوای عشق جانسوزی از این برتر
 دارم هوای روی او / ره می‌سپارم سوی او / جان می‌دهم در کوی او
 (از مرگ و از دشمن / باکی ندارم من) (۲)
 هر لاله‌ای در دامن صحرا / دارد به دل داغ شهیدان را
 برپا ز جای خلق رزم‌آرا / ز تحیر خود را پاره کن / بشکن قفس‌ها را
 از بیخ و بن برکن تو بنیاد ستم‌ها را
 هر گوشه‌ای باشد عیان / فریاد رزمی جاودان
 از بازوی رزمندگان / مشعل برافروزد
 بنیان غم سوزد
 مشعل برافروزد / بنیان غم سوزد

زهره

آهنگ : گیلکی

خواننده : عاشورپور / جفرودی

زهره چه خوش آن زمانی که با هم به دامان صحرا گریزیم
 راز دل خسته را با نوای بلبل در آمیزیم
 سر در پی آن همه کوه و صحرا، به سوی آن کوه و صحرا
 هر جا که خوش منظر و باصفا تر با هم رویم آنجا
 لحظه ای هم به روی سبزه بنشینیم خنده ی جانفزای غنچه را بینیم
 من در خیال آن لحظه ی شیرین روز و شب چشم دارم به راحت
 در آرزوی روی چو ماهت نیمه نگاهت چشم سیاهت
 یاد داری زهره آن روزی که در صحرا دست اندر دست هم گردش کنان تنها
 راه می رفتیم و در بین شقایق ها بود عالم ما را لطف و صفایی زهره
 زهره چه خوش آن زمانی که با هم به دامان صحرا گریزیم
 راز دل خسته را با نوای بلبل در آمیزیم
 سر در پی آن همه کوه و صحرا، به سوی آن کوه و صحرا
 هر جا که خوش منظر و باصفا تر با هم رویم آنجا
 لحظه ای هم به روی سبزه بنشینیم خنده ی جانفزای غنچه را بینیم
 من در خیال آن لحظه ی شیرین روز و شب چشم دارم به راحت
 در آرزوی روی چو ماهت نیمه نگاهت چشم سیاهت
 یاد آن روزی که بودی زهره یار من دور از چشم رقیبان در کنار من
 حالیا خالیست جایت ای نگار من با حال زار من آخر کجایی زهره
 زهره چه خوش آن زمانی که با هم به دامان صحرا گریزیم
 راز دل خسته را با نوای بلبل در آمیزیم
 سر در پی آن همه کوه و صحرا، به سوی آن کوه و صحرا
 هر جا که خوش منظر و باصفا تر با هم رویم آنجا
 لحظه ای هم به روی سبزه بنشینیم خنده ی جانفزای غنچه را بینیم
 من در خیال آن لحظه ی شیرین روز و شب چشم دارم به راحت
 در آرزوی روی چو ماهت نیمه نگاهت چشم سیاهت
 بود هنگام غروب آفتاب زبیا ایستادیم از برای دیدنش آنجا
 تکیه تو بر سینه ام دادی سر خود را بود عالم ما را لطف و صفایی زهره
 زهره چه خوش آن زمانی که با هم به دامان صحرا گریزیم
 راز دل خسته را با نوای بلبل در آمیزیم
 سر در پی آن همه کوه و صحرا، به سوی آن کوه و صحرا
 هر جا که خوش منظر و باصفا تر با هم رویم آنجا

صبح سپید

منتظر مانده ، چشمان ترم ، در این سیاهی ، تا تو بیایی ، صبح سپید
 بس سخن‌ها در ، سینه مانده تا ، از در بیایی ، صبح سپیدم صبح سپید
 صبح سپیدم ، صبح سپیدم ، صبح سپیدم ، صبح سپید
 خونها ریخته در ، جنگل و صحرا، از برای تو ، جان فدای تو ، صبح سپید
 توی پیشه‌ها ، مرد جنگلی ، مثل شیر خفته ، صبح سپیدم ، صبح سپید
 صبح سپیدم ، صبح سپیدم ، صبح سپیدم ، صبح سپید
 پشت میله‌ها ، یار زندانی ، منتظر مانده ، روز آزادی ، صبح سپید
 میان دریا ، در بین امواج ، مرد ماهیگیر ، می‌خواند ترا ، صبح سپید
 صبح سپید لالای لای لای ، صبح سپید لالای لای لای (۲)
 گر تو بیایی ، آرام جانی ، روح و روانی ، صبح سپیدم ، صبح سپید
 نغمه می‌خوانند ، در گوش گلها ، از تو بلبلان ، صبح سپیدم ، صبح سپید
 صبح سپیدم ، صبح سپیدم ، صبح سپیدم ، صبح سپید

برادر

شعر : اصلاتیان
 آهنگ : گروه عارف
 خواننده : شجریان

شب است و چهره‌ی میهن سیاهه / نشستن در سیاهی‌ها گناهه
 تفتنگم را بده تاره بچویم / که هر که عاشقه پایش به راهه
 (برادر بی‌قراره ، برادر شعله‌واره ، برادر دشت سینه‌اش لاله‌زاره) (۲)
 شب و دریای خوف‌انگیز و توفان
 من و اندیشه‌های پاک پویان
 برایم خلعت و خنجر بیاور
 که خون می‌بارد از دل‌های سوزان
 (برادر نوجوونه ، برادر غرق‌خونه ، برادر کاکلش آتش‌فشونه) (۲)
 تو که با عاشقان درد آشنایی
 تو که هم‌رزم و هم‌رنجیر مایی (۲)
 ببین خون عزیزان را به دیوار
 بزن شیپور صبح روشنایی

(برادر بی‌قراره ، برادر شعله‌واره ، برادر نوجوونه ، برادر غرق‌خونه ، برادر کاکلش آتش‌فشونه) (۲)

خونه

(یاران)

یاران، یاران، یاران من، یاران درد آشنا
 یاران، یاران، یاران من، یاران از هم جدا
 یاران یاران تنها شدیم تنهای تنها

افتاده رو سرامون سقفهای نیمه کاره
 کی مونده، کی نمونده هیچ کس خبر نداره
 انگار که روح شیطان از خونمون گذشته
 رو هر در و رو دیوار از مرگمون نوشته
 ای یاران

این خونه‌ی ما خونه‌ی ما خونه‌ی ماست
 این خونه‌ی و بیرون شده و بیرونه‌ی ماست
 روز، روز ستیز همگان با غم دل
 دل خسته ازین بغض غریبونه‌ی ماست
 ای یاران

گریونه چشم یاران از دست روزگاران
 مرگ است و زندگی نیست در شهر بی بهاران
 یاران به دست توفان غارت نشین، نسوزین
 برگها رو دونه دونه رو شاخه‌ها بدوزین
 ای یاران

این خونه‌ی ما خونه‌ی ما خونه‌ی ماست
 این خونه‌ی و بیرون شده و بیرونه‌ی ماست
 روز، روز ستیز همگان با غم دل
 دل خسته ازین بغض غریبونه‌ی ماست
 ای یاران

رؤیای دیرین

رؤیای دیرینی را در دل‌ها جان می‌بخشیم (۲)
 زشتی را می‌سوزیم در راه زیبایی
 چون گلخون پرپر سازیم

آتش را از خاکستر پیکانی بر می‌گیریم (۲)
 زشتی را می‌سوزیم در راه زیبایی
 چون گلخون پرپر سازیم

آه پروازی نو گیریم راهی دیگر گیریم مستی از سر گیریم
 چون دریا می‌خندد از مستی‌ها‌ها‌ها خورشید زیبایی‌ها

انسانی از روح عشق در گستر بر می‌گیرد (۲)
 در جامش می‌ریزیم در راهش گل ریزیم
 چون گلخون پرپر سازیم

آه پروازی نو گیریم راهی دیگر گیریم مستی از سر گیریم
 چون دریا می‌خندد از مستی‌ها‌ها‌ها خورشید زیبایی‌ها

چشمانی آرام آرام بر درد حرمان ما
 می‌گیرد از مستی آن‌روزی کز هستی دنیایی زیبا سازیم

آه پروازی نو گیریم راهی دیگر گیریم مستی از سر گیریم
 چون دریا می‌خندد از مستی‌ها‌ها‌ها خورشید زیبایی‌ها
 چون دریا می‌خندد از مستی‌ها‌ها‌ها خورشید زیبایی‌ها

مرا بیوس

شعر: رقایی (هاله)

آهنگ: یونانی

خواننده: گلنراقی

مرا بیوس ، مرا بیوس

برای آخرین بار، ترا خدا نگهدار، که می‌روم به سوی سرنوشت
 بهار ما گذشته ، گذشته‌ها گذشته ، منم به جستجوی سرنوشت
 در ... میان توفان هم‌پیمان با قایقران‌ها
 گذشته از جان یاید بگذشت از توفان‌ها
 به نیمه شب‌ها دارم با یارم پیمان‌ها
 که بر فروزم آتش‌ها در کوهستان‌ها آه
 شب سیه سفر کنم ، ز تیره ره گذر کنم
 نگه کن ای گل ... من ، سرشک غم به دامن، برای من میفکن
 دختر زیبا، امشب بر تو مهمانم ، در پیش تو میمانم ،
 تا لب بگذاری بر لب من ...
 دختر زیبا از برق نگاه تو ، اشک بی‌گناه تو ،
 روشن سازد یک امشب من

ستاره مرد، سپیده دم ، چو یک فرشته ماه هم ،
 نهاده دیده برهم ، میان پرنیان غنوده بود
 به آخرین نگاهش ، نگاه بی‌گناهش ،
 سرود واپسین سروده بود
 گفت ... که من از این پس دل در راه دیگر دارم
 به راه دیگر اکنون باید سر بسپارم
 ز صبح روشن باید از آن دل بردارم
 که عهد خونین با صبحی روشن تر دارم ... آه ...
 نگاه من به آه او ، نگاه او به راه من
 فرشتگان زیبا ، به ماتم دل ما ، در آسمان به غوغا
 دختر زیبا ، همچون شب‌نم گل‌ها ،
 بر برگ شقایق‌ها ، بنشین بر بال یاد سحر ...
 دختر زیبا ، چشمان سیه بگشا ،
 با رویی بهشت آسا ، بنگر خندانم بار دگر

مرغ سحر

شعر و آهنگ : عارف قزوینی

خواننده : قمر ملوک وزیری و ...

مرغ سحر ناله سر کن ، داغ مرا تازه تر کن
 ز آه شرر بار این قفس را
 بر شکن و زیر و زبر کن
 بلبل پر بسته ز کنج قفس در آ
 نغمه‌ی آزادی نوع بشر سرا
 وز نفسی عرصه‌ی این خاک توده را
 پر شرر کن ، پر شرر کن
 ظلم ظالم ... جور صیاد / آشیانم ... داده بر باد
 ای خدا، ای فلک ، ای طبیعت ... شام تاریک ما را سحر کن (۲)
 نوبهار است ، گل به بار است
 ابر چشمم زاله بار است
 این قفس چون دلم تنگ و تار است
 شعله فکن در قفس ای آه آتشین
 دست طبیعت گل عمر مرا مچین
 جانب عاشق نگه ای تازه گل از این
 بیشتر کن ، بیشتر کن
 مرغ بیدل ، شرح هجران
 مختصر ، مختصر کن (۲)
 عمر حقیقت بسر شد عهد و وفا بی اثر شد
 ناله‌ی عاشق ناز معشوق هر دو دروغ و بی ثمر شد
 راستی و مهر و محبت فسانه شد
 قول و شرافت همگی از میانه شد
 از پی دزدی وطن، دین بهانه شد
 دیده تر شد (۲)

زارع از غم گشسته بی تاب	جور مالک ، ظلم ارباب
جام ما پر ز خون جگر شد	سافر اغنیا پر می ناب
وز قوی دستان حذر کن	ای دل تنگ ناله سر کن
ساقی گل چهره بده آب آتشین	از مساوات صرف نظر کن (۲)
ناله بر آر از قفس ای بلبل حزین	پرده‌ی دلکش بزن ای یار دل نشین
پر شرر شد ، پر شرر شد .	کز غم تو سینه‌ی من